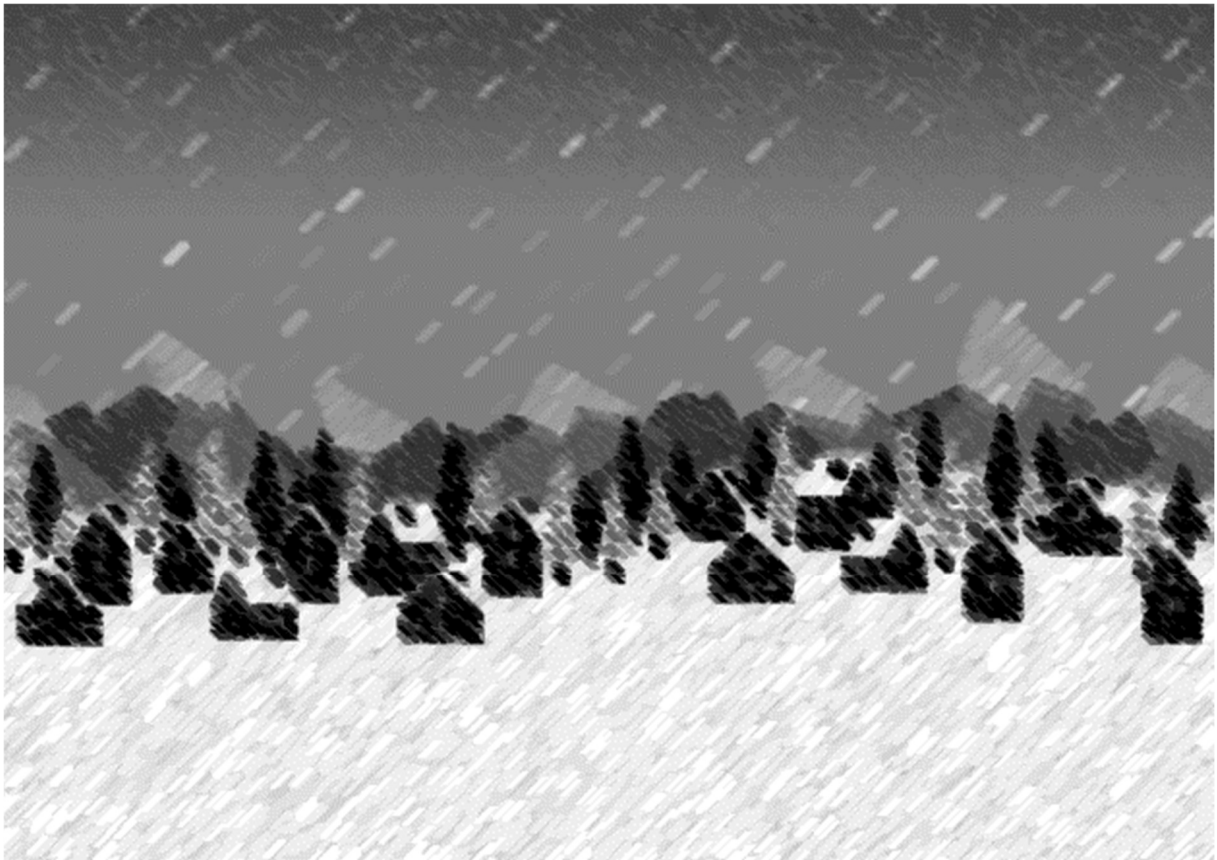

Indulás

Az állomás sötét, bűzös sarkán,
a morajló szélben állok,
idén az első fagyos éjjel...
utolsó vonatra várok...
pár roncsolt falevél elsuhan,
a dér már foglalni készül...
hagyom, hadd legyen övé a pad,
majd jól megjegyzem emlékül...
szemlélem, ahogy mélyül az éj,
aztán elém vág a vonat...
már nem is utazik más rajta,
csak a komor hangulat,
felszállok, a kalauz biccent,
szememet még bántja a fény...
indulunk... újabb állomás: a remény.

Este hullni kezdett a hó...

Este hullni kezdett a hó,
szaggatottan, imbolyogva,
szépen terelgette vissza
a sajgó szél az elbűjt holdba,
amely fényét rejtegette...
s az épp elvesző hegyekre
pár árnyék, sötét bogárként,
mászva vonszolta magát szét;
terjedt a fagy áradása
hegyről völgybe, útról házba...
csikorogva, tekeredve
rákövült dermedt kezekre...
zsibbadt lábak, dobbanások –
hóval telt, befagyott árkok,
hókotróval írt sírámok...
keréknyomok közt tekergő
tartalom, mely oly esendő –
várossal körülvett erdő...

Alkonyat

Az álmos ég alján
hangtalan robbant szét az alkonyat,
a nap ömlő vére
összemaszatalta az arcokat.

Véres felhő-rongyok
heverték az égbolton szerteszét,
majd a vak szürkület
szétköhögte nyomasztó füstködét...

Lehanyatlott a nap,
a világ feketébe öltözött,
megalvadt a vér is,
megszáradt, és mindenre rákötött.

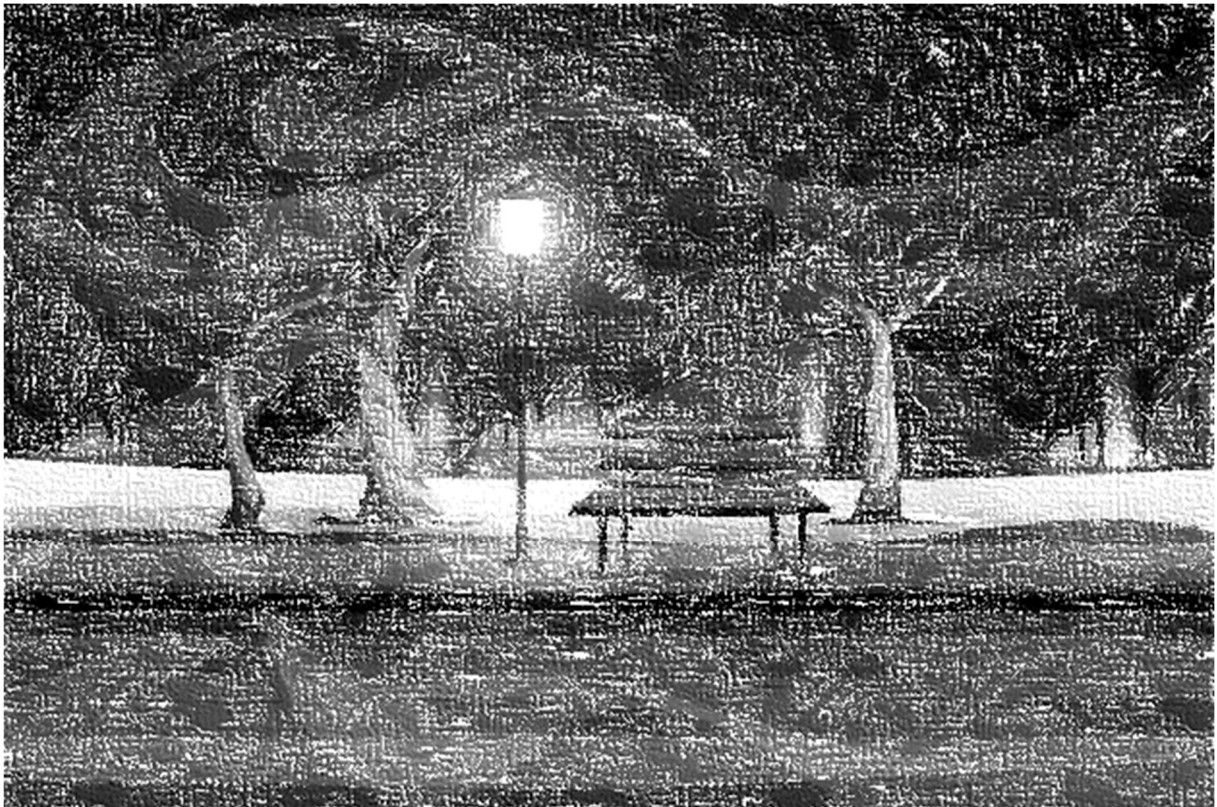

Rám ömlött...

Rám ömlött az utcalámpa fénye,
lábamat megfognák holt sarak,
mint lepergett falfesték-füzérek,
szétszóródik egy bús árnyalak.

Az utca úgy tekereg mögöttem,
mint egy foszladozó, koszos sál,
füstszag kavarog sziszegő szélben,
előttem jótékony a homály.

Hazaérek talán nemsokára,
bentre tán nem követ az árnyalak,
kizárom a homályt is a szélbe,
várnak már komfortba zárt szavak...

Őszi éjben

Szétfoszló felhőfüggönyök,
csontig ható, szálló ködök
között hunyorog a telihold.
Meglesi, ahogy a sötét
az árnyait köpdösi szét,
vénséges arca ma csupa folt.
Aki most útra tévedett,
csak tapogatózva lépeget;
lelkem tükrén sok kétség dereng.
Másban keresem arcomat,
azt, amelyik utánam kutat,
s ha majd megtalálom, elmereng.
Jobb vagyok, mint most gondolom,
de rosszabb, mint ahogy akarom –
borongós őszi, éji tájakon...
A hulló árnyas lombokat,
e furcsa holdsugárfoltokat
ámulón, csodálva hallgatom.

Őszi éjben II.

Szétfoszló felhőfüggönyök,
csontig ható, szálló ködök
között hunyorog a telihold.

Meglesi, ahogy a sötét
az árnyait köpdösi szét,
vénséges arca ma csupa folt.

Már újra itt van, ami volt,
Az az árny és az a hold,
becsukott szemmel is láthatom...

a hulló, zörgő lombokat,
e furcsa holdsugárfoltokat,
ámulón, csodálva hallgatom.

